

ליום השלושים למותו הטראגי של ר' אנשיל מיצמכר הי"ד

בין חללי ההפצה הודונית של האויב, ש-
נפלו ביום כ"ה באייר ש"ז בראשון לציון,
נגדע עץ רענן-בפריחתו היפה, — ר' אנשיל
מיצמכר יחד עם בנו יצחק, שהיה חניך בהיכל
התלמוד בת"א.

ר' אנשיל, ז"ל, שמו היה הולך לפניו. בר-
אורין וחי כחצי יובל שנים במקום שרכש
לו שם טוב בכל חוגי המושבה. היה סמל
העדינות ואיש-המעש. ענותן ושפלות,
צנוע, ומתון. אצלו התמזגו תורה ויראת
שמים. היה מסתפק במועט, ומפרנסתו המ-
צומצמת הפריש צדקה יותר מחומש ובסבר
פנים יפות. מטרתו העיקרית אשר אליה
שאף מעודו ושהשריש גם ברעיתו הנכבדה,
תבדל לחיים, המפורסמת בתור נדיבת-לב,
היה לעזור לכל מר נפש כמיטב יכולתו. ביתו
היה בית ועד לחכמים. במיוחד הצטיין במדת
הכנסת אורחים. שני חדרים שלו העומדים
במרכז המושבה היו תמיד מלאים אורחים
ללא הפליה מאיזה סוג אנושי — כחפשיים,
כתורדים. במאכל, משקה ולינה. גם גדולי
מנהיגי אגודת-ישראל בעת בואם בשליחות
צבורית לא פסחו על ביתו, העדיפו להתארח
אצלו תוך הרגשה כאילו נמצאים בביתם.
גם בשטח העסקנות לא נגרע חלקו. היה
מעמודי התווך של מוסדות-החינוך התורדיים
במושבה ובין היוזמים לבנות "בית יעקב",
השתדל להשיג אמצעים להקמתו. היה תורם
משלו והתרים.

מן הראוי שהמוסדות הנ"ל שלמענם פעלו,
יקימו לו "יד ושם" בכדי להנציח את שמו
הטוב. השאיר אחריו אשה ושלושה ילדים.

חבל על האי שופרא הבלי בארעא.

יוסף ארליך בני-ברק